

raamatukogudes õpireisil ja tutvus märksõnastamise teoreetilise baasiga, korraldas märksõnastamise-alaseid seminare, õpetas välja uusi töötajaid ja on tänaseni juhtiv spetsialist normikirjete alal. Tõhusast tööst annab tunnistust fakt, et kolmandik kataloogiotsingust TÜ raamatukogus tehakse märksõna järgi.

Liigitamisosakonna lähedat kollektiivi kadestavad paljud, peod ja piknikud toovad vaheldust argipäeva, nakatav naer ja nali on kõrges hinnas.

Kollegid soovivad Helgile palju õnne ja jõudu!
Tiiu Tarkpea

MARJU RIKAND 60

Marju Rikand (neiuna Faber) sündis Tartus. Kooliteed alustas ta 1950. a Tartu 2. Keskkoolis, mille lõpetas 1962. a. Pärast keskkooli lõpetamist asus Marju laborandina tööle Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Instituudi keemialaboratooriumis. 1967. aastal astus Marju Tartu Riikliku Ülikooli matemaatika-loodusteaduskonda keemia erialale. Diplomeeritud keemik sai temast 1972. a. Kolm järgnevat aastat töötas Marju TRÜ analüütilise keemia kateedris nooremteadurina. 1975. a siirdus ta laboriinseneriks Tartu Ehitusmaterjalide Tehase keemialaboratooriumisse. Pärast tehase

reorganiseerimist töötas ta lühikest aega sealsamas raamatupidamises.

1992. aasta jaanuaris tuli Marju tööle Tartu Ülikooli Raamatukogusse, esialgu ajakirjade lugemissaali. Aasta pärast viidi ta üle loodusteaduste lugemissaali, kus ta sai enda hoolde majanduse, ja mis kõige tähtsam, õpitud eriala – keemiat käsitlevad raamatud. Mõne aasta möödudes sai Marjust loodusteaduste saali vanem, kellena ta töötas lugemissaalide reorganiseerimiseni 2003. a suvel. Siitpeale jätkab ta juba humanitaarteaduste saali vanemana. Ikka jälle uut õppides tuleb siingi kasuks täppisteadlase praktiline mõtlemine, millest nii mõnigi kord on olnud abi olukorra reaalsel hindamisel.

Aastad on Marjut hoidnud – sirge rühi ja kerge kõnnakuga liigub ta meie hulgas. Saladuseks ei ole Marju spordihuvi. Kõiki spordialasid, millega ta varasest noorusest peale tegelenud on ei jõua üles lugedagi. Mõnda võiks siiski mainida: korvpall, suusatamine, võimlemine, kergejõustik. Tantsimine on olnud üks Marju lemmikhobisid. Rahvatantsuharrastus on ta mitmel korral laulu- ja tantsupeole viinud. Kui Marju enam ise tantsupõrandale ei lähe, siis on tal

vähemalt tubli järelkasv olemas – tema pojapoeg on üks Tartu parimaid noori võistlustantsijaid. Tantsukingade kõrval on Marjul alati ka matkasaapad seisnud. Eestimaa on tal risti-põiki läbi rännatud, reisirid on viinud Venemaa avarustesse, nii lõuna- kui ka läänekaarde.

Kolleegid imetlevad Marju aeda. 1994. a tagastati talle Tartu lähedal tükk söötis maad. Rohtukasvanud karjamaast on tänaseks saanud tõeline võluaed, mis võiks vabalt konkureerida kauneima koduaia auhinnale. Uskumatu tundub seejuures Marju jutt, et enne 35. eluaastat polnud ta üldse käsi mulda saanud. Ka maa kohal kummuval taevalaotusel on Marju jaoks eriline tähendus: pilved, päike, tähed – kõik nad pälvivad tema tähelepanu, sest aastaid osales ta ülikooli füüsika-astronoomiaringi töös.

Marju on ka teatrisöber. Oli aegu, mil kaks korda nädalas Tartus või kaugel maal teatris käia oli talle harilik asi. Nüüdki jõuab ta teatrisse sagedamini kui teised.

Imetusväärne on Marju sõpruskond. Igalt poolt, kus Marju on õppinud või töötanud, on ta leidnud hulgaliselt sõpru, kellega tal sidemed ka pikkade aastate jooksul ei katke. Marju polekski Marju, kui ta vaikselt, nagu muuseas ei poe-taks, et täna on tal kohtumine kooliõdedega, homme keemikutega jne, jne. Ka raamatukoguteenistusest lahkunud kolleegide hulgas on palju neid, kes nn “M[arju] klubis” osalevad. Marju ise muidugi kostab kõige selle peale oma tagasihoidlikul moel, et ei tema pole küll miski eestvedaja, ikka ainult kaasamineja.

Marju on annet luua enda ümber meeldiv pingevaba õhkkond. Tema suhtumine inimestesse on nii lihtne ja vahetu, et see muutub erilisel külgetõmbavaks. Marju oskab lähedaste kolleegide silmis märgata nii rõõmu kui kurbust, kuid tema osavõtlikkus ei mõju kunagi pealetükkivana. Mööda ei saa ka Marju võrratust huumorimeelest. Seda ei saagi kirjeldada, seda tuleb kogeda.

Marjule meeldivad lapsed. Mis veelgi tähtsam – ta meeldib lastele. Seda saladust ei valda kaugeltki igäüks, et lausa võõradki lapsed tema juurde tagasi kipuvad. Marjul endal on poeg Tambet ja kaks gümnaasiumis õppivat poja-poega, Hendrik ja Hardi, keda nii ettevõtliku ja tegutsemisalt vanaema pärast küll ainult kadestada võib.

Lõpetaksime vana keldi sooviga:

Tõusku tee kohtama sind,

olgu tuul alati puhumas su taga,
paistku päike soojalt su näole,
langegu vihm pehmelt su põldudele.

Heli Luik ja Marianne Tiik